

горять папір і ліс від спеки
а день розколюється наче диня
мій птах клює крупинку літа у твоїй
долоні та цурається мене
пройшла ти крізь брехливість дзеркала —
твое лице осталося напрочуд янгольське
в твоїм волоссі гніздиться
із голубами поруч павукове сонце
коли вогонь полонить пам'ять — богові
води я жертвую своє останнє око.

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».